

Arrest

nr. 64 685 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DUJARDIN, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, M.D., luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Ossetische origine.

Op 18 december 2004 huwde u met A.B.(...) (O.V. 6.584.639).

Tot 2005 woonde u in de stad Vladikavkaz in de Republiek Noord-Ossetië.

In 2005 werd uw vader, K.D.(...), de adjunct-chef van de regionale administratie van het district Leningorski in Zuid-Ossetië, gevangen genomen door Georgische ordediensten. Tijdens zijn opsluiting werd hij gevraagd om voor Georgië te gaan spioneren. Na enige tijd werd er door diplomatieke bemiddeling een gevangenenuitruil tussen Rusland en Georgië onderhandeld, waarbij ook uw vader werd betrokken.

Toen uw vader werd vrijgelaten, besloten u en uw vrouw eind 2005 om bij uw ouders in het dorp Dzukatikau te gaan wonen.

Door uw werk als taxichauffeur vervoerde u passagiers in Noord-Ossetië, Zuid-Ossetië en Georgië. In het begin van 2006 werd uw taxi enkele malen gestopt door Georgische politieagenten. Zij vroegen u of u voor de Georgiërs informatie wilde verzamelen over de posities van het Russische leger in Zuid-Ossetië. U weigerde dit telkens. Op 9 maart 2006 werd uw taxi gestopt door Georgische agenten. U werd meegenomen naar een kantoor van de Georgische inlichtingendienst in de Georgische stad Gori, waar u drie dagen werd vastgehouden. Daar werd u opnieuw gevraagd of u voor de Georgiërs wilde spioneren. Onder druk van mishandelingen en dreigementen verklaarde u zich uiteindelijk akkoord. Uw verklaring dat u voor de Georgische inlichtingendienst zou spioneren werd op videoband opgenomen en u moest verschillende documenten ondertekenen, waarop u werd vrijgelaten. U hebt echter nooit gespioneerd voor de Georgiërs. U meed in het vervolg de Georgische controleposten. U hebt dit voorval nooit gemeld aan de Zuid-Ossetische of Russische autoriteiten.

Tijdens de oorlog tussen Rusland en Georgië in augustus 2008, namen de Russische troepen de Georgische stad Gori in. In het gebouw van de Georgische inlichtingendienst namen de Russen documenten in beslag, waaronder de videoband met uw bekentenis en de documenten waarin u belofde met de Georgische inlichtingdienst te zullen samenwerken.

Op 1 november 2008 werd u thuis gearresteerd door troepen van de Zuid-Ossetische KGB en de Russische FSB. Zij vertelden dat u verdacht werd van spionage voor Georgië. Uw huis werd doorzocht en alle documenten, waaronder de paspoorten van u en uw vrouw, werden in beslag genomen. U werd meegenomen naar het kantoor van de KGB in de stad Tsinvali, waar u gedurende 11 maanden, van november 2008 tot september 2009, werd opgesloten. Tijdens uw gevangenschap werd u verschillende malen ondervraagd, maar u weigerde om te bekennen dat u voor Georgië zou hebben gespioneerd. Uw vader kwam u enkele malen bezoeken in de gevangenis. Hij vertelde dat uw vrouw de dag na uw arrestatie uit veiligheidsoverwegingen naar de stad Vladikavkaz in Noord-Ossetië was vertrokken. Uw vader liet u ook weten dat hij alles in het werk stelde om u vrij te krijgen.

In september 2009 werd u ziek. U werd van uw cel overgebracht naar een ziekenhuis, waar u onder bewaking van agenten werd geplaatst. Uw vader kon één van deze agenten omkopen. Op 21 september 2009 kon u ontsnappen door uit een raam van de tweede verdieping naar beneden te springen, waar u werd opgewacht door een vluchtauto. In de periode van uw ontsnapping in september 2009 tot aan uw vertrek uit Zuid-Ossetië in februari 2010 leefde u ondergedoken in een jagershut in het bos.

Op 17 februari 2010 bracht een vriend u met de auto naar Vladikavkaz, waar u werd herenigd met uw vrouw. Zij vertelde u dat de politie enkele malen naar u was komen informeren. Hieruit concludeerde u dat u sinds uw ontsnapping officieel gezocht werd. Nog dezelfde dag namen u en uw vrouw de trein naar Moskou. U ontsnapte aan controles door zich in het compartiment van de conducteur te verbergen. Vanuit Moskou nam u op 20 februari 2010 een trein naar Brest in Wit-Rusland. Daar stapte u over in een trailer van een vrachtwagen, waar een speciaal compartiment voorzien was. Met deze vrachtwagen reisde u tot België.

U kwam aan in België op 24 februari 2010 en vroeg dezelfde dag asiel aan.

In België vernam u dat de ordediensten nog geregeld huiszoekingen uitvoerden bij uw ouders."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, M.D., luidt als volgt:

"U vreest dat u door de Zuid-Ossetische en Russische autoriteiten zal worden gearresteerd en vermoord. U zou worden verdacht van spionage in opdracht van de Georgische overheid. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste kon worden vastgesteld dat de verklaringen van u en uw vrouw tegenstrijdig bleken voor wat betreft uw ontvoering door de Georgische ordediensten in maart 2006.

U vertelde immers dat uw vader naar aanleiding van uw verdwijning naar de politie stapte. Hoewel uw vader geen officiële aangifte van uw verdwijning zou hebben gedaan, zei u dat hij wel naar de politie ging om te melden dat u verdwenen was (CGVS, p. 12). Uw vrouw verklaarde echter dat uw vader naar aanleiding van uw verdwijning louter en alleen bij vrienden had geïnformeerd waar u was. Toen uw vrouw gevraagd werd of zij of andere familieleden ook naar de politie waren gegaan om uw verdwijning te melden, antwoordde zij ontkennend (CGVS A.(...), p. 4). Toen uw vrouw geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde zij dat uw vader misschien toch naar de politie is gestapt, maar dat zij daar niets van afweet (CGVS A.(...), p. 4).

Dit lijkt echter weinig geloofwaardig.

In een context waarbij u zonder enige waarschuwing niet meer naar huis komt en gedurende drie dagen spoorloos verdwijnt, lijkt het niet geloofwaardig dat uw vrouw niet zou weten of uw vader, met wie zij onder hetzelfde dak woonde, al dan niet naar de politie is gestapt om uw verdwijning te melden.

Ten tweede is het helemaal niet geloofwaardig dat u uw ontvoering, opsluiting en mishandeling door de Georgische ordediensten niet zou hebben gemeld aan de Zuid-Ossetische of Russische autoriteiten. Toen u gevraagd werd waarom u dit uiterst belangwekkende gegeven, namelijk het feit dat u illegaal was aangehouden en dat de Georgische ordediensten geprobeerd hadden om u te dwingen om in Zuid-Ossetië te gaan spioneren, niet was gaan melden, verklaarde u dat dit niet nodig was omdat dit incident toch 'afgelopen was' (CGVS, p. 12-13).

Dit is helemaal niet geloofwaardig.

U vertelde immers hoe uw vader enkele maanden eerder ook door de Georgische ordediensten werd opgepakt en hoe hij een gelijkaardig verzoek had gekregen om te spioneren. U verklaarde dat uw vader toen vrijkwam na diplomatieke onderhandelingen tussen Rusland en Georgië in een gemediatiseerde gevangenenruil (CGVS, p. 10-11).

Indien u dus zelf ook ontvoerd zou zijn door de Georgische ordediensten is het, gezien de gelijkaardige situatie die uw vader eerder zou hebben meegemaakt, helemaal niet geloofwaardig dat u deze ontvoering zelfs niet zou hebben gemeld aan de Zuid-Ossetische of Russische autoriteiten.

Gezien uw vader als adjunct-districtshoofd over de nodige hooggeplaatste contacten beschikte om deze zaak bij de Zuid-Ossetische of Russische autoriteiten aan te kaarten, lijkt uw bewering dat u helemaal niets zou hebben ondernomen nog minder geloofwaardig.

Ten derde meent het Commissariaat-generaal dat ook het verhaal over uw arrestatie en opsluiting door de Zuid-Ossetische KGB en de Russische FSB in november 2009 niet geloofwaardig is.

Zo bleek u onredelijk weinig af te weten over de initiatieven die uw vader zou ondernomen hebben om uw vrijlating te bewerkstelligen.

Hoewel u beweerde dat uw vader alles in het werk stelde om u vrij te proberen krijgen, kon u nauwelijks iets vertellen over de concrete stappen die hij zou gezet hebben. U wist bijvoorbeeld niet of uw vader een officiële klacht had ingediend naar aanleiding van uw arrestatie en opsluiting, noch of hij een advocaat onder de arm had genomen om juridische bijstand te zoeken.

Het enige wat u kon vertellen was dat uw vader 'via via' de Zuid-Ossetische president had proberen aanspreken. Toen u echter gevraagd werd op welke manier uw vader de president had proberen te contacteren, moest u het antwoord schuldig blijven. Toen u vervolgens gevraagd werd of uw vader de president dan ook effectief had kunnen bereiken, bleek u ook dit niet te weten (CGVS, p. 17).

Het Commissariaat-generaal besluit dat het niet geloofwaardig is dat u niet beter op de hoogte zou zijn van de initiatieven die uw vader zou ondernomen hebben om u vrij te krijgen. Het is dan ook niet geloofwaardig dat hij u hierover niet ingelicht zou hebben, of dat u hierover zelf geen vragen zou gesteld hebben.

Ten vierde kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering als zou u na uw ontsnapping uit de gevangenis gezocht worden door de Russische autoriteiten.

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat, in de periode dat u ondergedoken leefde van september 2009 tot februari 2010, uw vrouw in Vladikavkaz herhaaldelijk bezoek kreeg van politieagenten die naar u op zoek waren (CGVS, p. 18). Er moet echter vastgesteld worden dat u bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken absoluut geen melding hebt gemaakt van dit feit (CGVS verklaring, p. 2). Toen u gevraagd werd waarom u niet vermeld had dat de Noord-Ossetische politie naar u op zoek was, antwoordde u dat u dit bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet was gevraagd (CGVS, p. 19).

Deze uitleg is echter niet afdoende. U vertelde immers dat u uit het feit dat uw vrouw, die toen in Noord-Ossetië woonde, bezoek kreeg van de politie kon afleiden dat u officieel geseind stond. Het feit dat u actief gezocht zou worden door de politie van een andere deelrepubliek van de Russische Federatie, zou volgens u impliceren dat er een officieel opsporingsbericht tegen u liep (CGVS, p. 18).

Het is dus niet geloofwaardig dat u niet spontaan melding zou maken van het feit dat er een officieel opsporingsbevel tegen u zou lopen.

Uw verklaring als zou het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort zijn geweest (CGVS, p. 19), doet niets af aan de vaststelling dat u dit uiterst belangrijke gegeven, namelijk dat u officieel opgespoord zou worden, niet spontaan hebt gemeld.

Tenslotte moet het Commissariaat-generaal opmerken dat u geen begin van bewijs van uw problemen voorlegt.

Gezien u verklaarde dat uw vader 'alles in het werk stelde' om u vrij te krijgen, zo vertelde u dat hij zelfs probeerde om de president van Zuid-Ossetië aan te spreken, zou u bijvoorbeeld brieven of andere documenten kunnen voorleggen zodat u zou kunnen bewijzen dat u wel degelijk 11 maanden door de KGB/FSB werd opgesloten.

Daarenboven moet opgemerkt worden dat u het Commissariaat-generaal zelfs geen bewijs voorlegt dat u de afgelopen jaren effectief in Zuid-Ossetië zou hebben gewoond. Het meest recente document dat u voorlegt is een rijbewijs dat in het jaar 2000 in Vladikavkaz in Noord-Ossetië werd uitgereikt.

Gezien u al sinds 24 februari 2010 in België verblijft en gezien u nog contact hebt met uw ouders in de Russische Federatie, kan redelijkerwijs van u verwacht worden dat u een begin van bewijs van uw asielrelaas voorlegt.

Het Commissariaat-generaal moet echter vaststellen dat u niet gepoogd hebt om bewijzen van uw relaas te verzamelen Afgezien van het feit dat deze ingesteldheid in deze niet echt getuigt van een ernstige poging tot medewerking met de Belgische asielinstanties aan het onderzoek van uw asielsdossier, ondermijnt uw houding de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uw geboorteakte en uw rijbewijs attesteren uw identiteit, die in deze beslissing niet betwist wordt. Uw geboorteakte, die stelt dat u in Dzukatikau in Zuid-Ossetië werd geboren, en uw rijbewijs, dat in 2000 in Vladikavkaz in Noord-Ossetië werd uitgereikt, kunnen echter niet aantonen dat u van 2005 tot 2009 effectief in Zuid-Ossetië zou hebben gewoond.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw vrouw, A.B.(...) (O.V. 6.584.639), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, A.B., luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Ossetische origine.

Op 18 december 2004 huwde u met M.D.(...) (O.V. 6.584.639).

Tot 2005 woonde u in de stad Vladikavkaz in de Republiek Noord-Ossetië, daarna verhuisden jullie naar uw schoonouders in het dorp Dzukatikau in Zuid-Ossetië.

Uw man was taxichauffeur. Op 9 maart 2006 werd hij aangehouden door Georgische politieagenten. Hij werd meegenomen naar Georgië, waar men hem probeerde te dwingen om voor Georgië te spioneren op Zuid-Ossetisch grondgebied. Na drie dagen werd uw man terug vrijgelaten. Hoewel uw man drie dagen vermist was, ging de familie niet naar de politie. Op 1 november 2008 werd uw man thuis opgepakt door Zuid-Ossetische en Russische ordediensten. Uw echtgenoot werd meegenomen op verdenking van spionage voor Georgië. De dag na zijn arrestatie stuurde uw schoonvader u uit veiligheidsoverwegingen terug naar Vladikavkaz. Uw man werd gedurende 11 maanden opgesloten door de Zuid-Ossetische KGB. U had geen rechtstreeks contact met hem. U hoorde echter hoe uw man op 21 september 2009 had kunnen ontsnappen met hulp van uw schoonvader. Daarop was uw man ondergedoken. In de periode dat uw man ondergedoken leefde, kreeg u in Vladikavkaz herhaaldelijk bezoek van de politie, die op zoek was naar uw man.

Op 17 februari 2010 bracht een vriend uw man met de auto naar Vladikavkaz. Nog dezelfde dag namen u en uw man de trein naar Moskou. U ontsnapte aan controles door zich in het compartiment van de conducteur te verbergen. Vanuit Moskou nam u op 20 februari 2010 een trein naar Brest in Wit-Rusland. Daar stapte u over in een trailer van een vrachtwagen, waar een speciaal compartiment voorzien was. Met deze vrachtwagen reisde u tot België.

U kwam aan in België op 24 februari 2010 en vroeg dezelfde dag asiel aan."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, A.B., luidt als volgt:

"U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, M.D.(...) (O.V. 6.584.639).

In het kader van de door uw echtgenoot ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot een weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming omwille van het ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor de uitvoerige motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de beslissing van uw echtgenoot.

Deze beslissing was ondermeer gebaseerd op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw man:

"Ten eerste kon worden vastgesteld dat de verklaringen van u en uw vrouw tegenstrijdig bleken voor wat betreft uw ontvoering door de Georgische ordediensten in maart 2006. U vertelde immers dat uw vader naar aanleiding van uw verdwijning naar de politie stapte. Hoewel uw vader geen officiële aangifte

van uw verdwijning zou hebben gedaan, zei u dat hij wel naar de politie ging om te melden dat u verdwenen was (CGVS, p. 12). Uw vrouw verklaarde echter dat uw vader naar aanleiding van uw verdwijning louter en alleen bij vrienden had geïnformeerd waar u was. Toen uw vrouw gevraagd werd of zij of andere familieleden ook naar de politie waren gegaan om uw verdwijning te melden, antwoordde zij ontkennend (CGVS A.(...), p. 4). Toen uw vrouw geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde zij dat uw vader misschien toch naar de politie is gestapt, maar dat zij daar niets van afweet (CGVS A.(...), p. 4).

Dit lijkt echter weinig geloofwaardig.

In een context waarbij u zonder enige waarschuwing niet meer naar huis komt en gedurende drie dagen spoorloos verdwijnt, lijkt het niet geloofwaardig dat uw vrouw niet zou weten of uw vader, met wie zij onder hetzelfde dak woonde, al dan niet naar de politie is gestapt om uw verdwijning te melden."

Uw militair boekje attesteert uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. U en uw echtgenoot leggen echter geen begin van bewijs van jullie problemen voor."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 25 februari 2011 een schending aan van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Ze stellen dat de bestreden beslissing gesteund is op artikel 52, 2°, a en b van de vreemdelingenwet.

Verzoekers laten gelden dat ze niet weten of de vader van verzoeker al dan niet naar de politie is gestapt naar aanleiding van zijn verdwijning in maart 2006. Ze verklaren dat ze na de ontvoering hun leven in rust verder wilden zonder de politie erbij te betrekken; ze waren bang dat deze zich tegen hen zou keren. Van hulp zou volgens hen trouwens geen sprake zijn geweest gelet op de gespannen relatie tussen Rusland en Georgië.

Verzoeker stelt verder dat hij geantwoord heeft op de vragen die hem gesteld werden en dat hij er zich niet van bewust was dat hij meer informatie moest geven; hij doet in zijn verzoekschrift nogmaals het relaas van die bewuste novemberdag.

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een fotokopie van een opsporingsbericht en leggen uit dat verzoeker het bestaan daarvan oorspronkelijk verzwegen heeft uit angst dat hij niet geloofd zou worden. Hij blijft erbij dat hij geen melding gemaakt heeft van het feit dat hij officieel opgespoord werd door de politie omdat hem daar niets over gevraagd werd tijdens het eerste verhoor.

Daar waar de bestreden beslissing opmerkt dat op basis van de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld dat verzoeker de voorbije vijf jaar in Ossetië zou hebben gewoond, voegen verzoekers bij hun verzoekschrift fotokopieën van drie documenten die volgens hen hun recent verblijf in Ossetië aantonen, evenals een fotokopie van "aanvraag om afgifte/vervanging paspoort" in 2005 van verzoeker. Voormeld opsporingsbericht bewijst volgens hen dat verzoeker bij aankomst in zijn land van herkomst, onmiddellijk vervolgd zal worden door de recherche van de regio Leningorski.

Ze wijzen er nog op dat verzoeker momenteel in psychotherapie is wegens een posttraumatische stressstoornis. Ze voeren aan dat ook verzoekster bang is te worden vervolgd omwille van haar medeplichtigheid bij de ontsnapping en verdwijning van haar echtgenoot.

Verzoekers vragen de bestreden beslissing te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster zich in het verzoekschrift enkel baseert op het asielrelaas van verzoeker, M. D., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal geen toepassing heeft gemaakt van dit artikel dat handelt over een vreemdeling die een asielaanvraag indient **aan de grens**.

Verzoekers hebben immers hun asielaanvraag ingediend in het Rijk (zie de formulieren "Bijlage 26" van 24 februari 2010 in het administratief dossier).

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geen argumenten opwerpen die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de ontvoering van de man door de Georgische ordediensten kunnen verklaren of weerleggen.

Een tegenstrijdigheid wordt niet te niet gedaan door nadien eenvoudigweg te stellen "*het niet te weten*". Deze tegenstrijdigheid vindt bovendien zijn grondslag in het administratief dossier en heeft geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Deze tegenstrijdigheid keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers.

De Raad benadrukt verder dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen (zie verhoorverslag van 25 januari 2011, p. 12-13), terwijl zijn vader eerder een gelijkaardige situatie zou hebben meegemaakt en vrijkwam na diplomatieke onderhandelingen tussen Rusland en Georgië in een gemediatiseerde gevangenenruil en zijn vader als adjunct-districtshoofd over de nodige hooggeplaatste contacten beschikte om deze zaak bij de Zuid-Ossetische of Russische autoriteiten aan te kaarten.

De uitleg van het paar dat ze hun leven in rust verder wouden zetten en dat ze bang waren dat de politie zich tegen hen zou keren, wordt door de Raad niet aangenomen. Ook de uitleg dat er van hulp vanwege de autoriteiten geen sprake zou zijn geweest gelet op de gespannen relatie tussen Rusland en Georgië, wordt niet aanvaard. Dit laatste betreft immers louter een blote bewering die niet gestaafd wordt met concrete elementen.

De Raad deelt dan ook het standpunt van de commissaris-generaal dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker deze ontvoering zelfs niet zou hebben gemeld aan de Zuid-Ossetische of Russische autoriteiten.

Wat betreft het verweer van verzoeker dat hij "*er zich niet van bewust was*" dat hij meer informatie moest geven, wijst verweerder er terecht op dat verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal ter zake voortdurend beweerde "*het niet te weten*" (zie voormeld verhoorverslag, p.17).

Hieruit blijkt duidelijk dat hij zich er wel degelijk bewust van was dat van hem meer informatie verwacht werd maar dat hij niet bij machte was deze te geven. Een loutere *post factum* weergave in het verzoekschrift van het relaas "van die bewuste novemberdag", doet hieraan geen afbreuk.

De vaststelling dat verzoeker niet beter op de hoogte was van de initiatieven die zijn vader zou ondernomen hebben om hem vrij te krijgen, doet verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Ook de uitleg in zijn verzoekschrift dat hij het bestaan van het opsporingsbericht bij het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verzwegen heeft omdat hem dit aldaar niet werd gevraagd en ook uit angst dat hij niet zou geloofd worden, wordt door de Raad niet aangenomen.

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag inderdaad worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Aangaande de bewering van verzoeker dat dit het opsporingsbericht bewijst dat hij bij aankomst in zijn land van herkomst, onmiddellijk vervolgd zal worden, wijst de Raad er op dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu helemaal niet het geval.

Dat verzoekers wel degelijk tot eind oktober 2008 in Zuid-Ossetië zouden hebben gewoond, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Bovendien betreffen de door verzoekers bijgebrachte stukken slechts fotokopieën. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

De bewering van verzoeker in het verzoekschrift dat hij verzorgd wordt voor een posttraumatische stressstoornis, werd niet vermeld tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal en wordt niet gestaafd door documenten; het betreft dan ook louter een blote bewering.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en schaaft zich achter de overige motieven in de bestreden beslissing, door verzoekers niet betwist.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Derhalve kan van verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, niet worden erkend.

2.7. Verzoekers vragen in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Ze voeren een schending aan van de artikelen 3 en 6, lid 3, c van het EVRM.

Ze verwijzen andermaal naar het opsporingsbericht en voeren ook aan dat verzoeker niet valt onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

Ze voeren aan dat verzoeker in Ossetië verstoken bleef van het recht op een eerlijk proces en van het recht op verdediging en dat hij bij een eventuele terugkeer, opnieuw onterecht zal aangehouden worden. Ze verwijzen ook naar het arrest Cruz Varas e.a. versus Zweden van het EHRM en beweren dat ze een ernstig risico lopen na hun uitwijzing aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling of straf onderworpen te zullen worden.

2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.9. De Raad stelt vast dat verzoekers zich voor hun vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperken tot een loutere verwijzing naar verzoekers asielrelaas. Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

Vermits de bestreden beslissingen nooit gesteld hebben dat verzoeker zou vallen onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, is deze kwestie dan ook niet aan de orde.

2.10. Wat betreft artikel 6 EVRM, werd reeds geoordeeld dat dit artikel niet van toepassing is op de procedure in volle rechtsmacht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

De aanhef van artikel 6 EVRM geeft zelf aan dat het van toepassing is op burgerlijke rechten en niet op politieke (zie artikel 6 EVRM "Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen [...]").

De procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft echter politieke rechten (zie AH 18 maart 1997, nr. 14/97 dat stelt "[...] Daaruit volgt dat een betwisting omtrent de hoedanigheid van vluchteling, een betwisting omtrent een politiek recht is."). Artikel 6 EVRM is niet van toepassing op het asielrecht (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169; EHRM 6 februari 2003, Mamatkulov en Abdurasolovic t. Turkije; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov t. Turkije; EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk).

De Raad wijst er nog op dat de commissaris-generaal tegen verzoekers geen "beslissing tot weigering van verblijf" heeft genomen, zoals verkeerdelijk voorgehouden in het verzoekschrift (zie p. 7, 8).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE